

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6Co/117/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7112225211
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 01. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Galdunová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7112225211.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Andrey Galdunovej a sudcov JUDr. Viktórie Midovej a JUDr. Alexandra Husivargu v spore žalobcu: X. I., Q.. XX.XX.XXXX, U. T. X., R. XX, zastúpeného advokátom JUDr. Jánom Kasenčákom, so sídlom v Tepličke nad Váhom, Tatranská 1111, proti žalovanému: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Pribinova 2, o zaplatenie 1.321,24 EUR s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Košice I sp.zn. 19C/283/2012 zo dňa 23.2.2018

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok vo výroku I., ktorým súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 506,74 € spolu s 8,75 % ročným úrokom z omeškania od 21.7.2012 do zaplatenia, v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

M e n í rozsudok vo výrokoch III. a IV. tak, že p r i z n á v a žalobcovi proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 24 %.

P r i z n á v a žalobcovi proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Košice I (ďalej len súd prvej inštancie alebo len súd) rozsudkom č.k. 19C/283/2012-310 z 23.2.2018 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 506,74 EUR spolu s 8,75 % ročným úrokom z omeškania od 21.7.2012 do zaplatenia, v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.), žalobu v prevyšujúcej časti zamietol (výrok II.), žalovanému priznal voči žalobcovi náhradu trov prvostupňového konania vo výške 24% (výrok III.) a žalobcovi priznal voči žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu (výrok IV).

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 1.321,24 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne od 21.07.2012 do zaplatenia titulom náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. v znení neskorších zmien a predpisov. Žalobu odôvodnil tým, že 26.04.2010 sa začalo voči nemu trestné stíhanie a v tento deň bolo voči nemu vznesené obvinenie pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Na základe návrhu vyšetrovateľa na postúpenie veci, pretože skutok nie je trestný čin, prokurátor Vojenskej obvodnej prokuratúry v Prešove dňa 12.08.2011 vydal uznesenie OPV 45/2010 o postúpení veci Obvodnému úradu, odboru všeobecnej vnútornej správy v Košiciach. Uvedeným uznesením bol žalobca zbavený obvinenia z trestného činu a skutok bol priestupkovo riešený. Z tohto dôvodu si uplatňuje náhradu škody spočívajúcu v trovách právneho zastúpenia advokátom v celkovej výške 1.321,24 €.

3. Súd prvej inštancie vo veci rozhodol už skorším rozsudkom č.k. 19C/283/2012-209 zo dňa 4.12.2015, ktorým nepripustil zmenu žaloby, pokiaľ ide o uplatňované príslušenstvo v podobe úroku z omeškania

vo výške 9 % ročne od 14.6.2012 do zaplatenia (výrok I.), konanie o zaplatenie sumy 391,27 € s 8,75 % ročným úrokom z omeškania od 21.7.2012 do zaplatenia zastavil (výrok II.), žalobu v prevyšujúcej časti zamietol (výrok III.) a rozhodol o trovách konania (výrok IV.). Na základe podaného odvolania Krajský súd v Košiciach uznesením zo dňa 30.5.2017 sp.zn. 2Co 242/2016 zrušil rozsudok v napadnutom výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a v súvisiacom výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Výrok, ktorým nebola pripustená zmena žaloby a výrok, ktorým bolo konanie v časti zastavené, nadobudli právoplatnosť. Predmetom konania tak ostal nárok na zaplatenie sumy 929,97 € s úrokom z omeškania 8,75 % ročne od 21.7.2012 do zaplatenia (zo sumy 929,97 €).

4. Po vrátení veci súd rozhodol opätovne rozsudkom, ktorý je predmetom odvolacieho prieskumu. V novom rozhodnutí súd vec právne posúdil podľa článku 46 ods. 3 Ústavy SR spolu s § 1, § 2, § 3 ods. 1, 2, § 5 ods. 1, § 6 ods. 1,2, § 15 ods. 1,2, § 16 ods. 1,4, § 17 ods. 1, § 18 ods. 1 až 3 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších zmien a predpisov. Z prevedeného dokazovania mal súd preukázané, že dňa 26.04.2010 sa začalo voči žalobcovi trestné stíhanie a v tento deň bolo voči nemu vznesené obvinenie pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona s tým, že žalobca voči nemu nepodal sťažnosť ako riadny opravný prostriedok. Rovnako bolo preukázané, že prokurátor Vojenskej obvodnej prokuratúry v Prešove dňa 12.08.2011 vydal uznesenie OPV 45/2010 o postúpení veci Obvodnému úradu, odboru všeobecnej vnútornej správy v Košiciach, ktorého právoplatnosťou bol žalobca zbavený obvinenia z trestného činu a skutok bol priestupkovo riešený.

5. Vychádzal z úvahy, že na priznanie nároku na náhradu škody je potrebné skúmať tiež kumulatívne splnenie nasledujúcich zákonom stanovených podmienok: 1. existenciu nezákonného rozhodnutia, 2. či rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom, 3. či poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov (splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitého zreteľa), 4. či bola podaná žiadosť o predbežné prerokovanie nároku.

6. Vo vzťahu k splneniu prvých dvoch podmienok poukázal na to, že nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením, je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z. z., účinného od 01.07.2004. Súdna judikatúra systematickým a logickým extenzívnym výkladom dospela k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal, a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté.

7. Mal za to, že obdobným spôsobom sa posudzuje prípad, ak trestná vec bola postúpená na prejednanie inému orgánu, ak k takémuto rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, s odôvodnením, že právoplatnosťou rozhodnutia o postúpení veci inému orgánu trestné konanie končí, to znamená, že zanikajú účinky rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, a zrušenie takéhoto rozhodnutia sa zároveň z tohto dôvodu stáva bezpredmetným (nadbytočným). Postúpenie veci inému orgánu z dôvodu, že výsledky trestného (prípravného) konania ukazujú, že nejde o trestný čin, zároveň znamená, že podozrenie zo spáchania trestného činu sa nepotvrdilo a vyšla tak najavo nezákonnosť rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia (pozri tiež rozsudok NS SR 4 Cdo 54/2011 z 30.1.2012). Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti splnenia tejto podmienky je neskorší výsledok trestného konania. Súd teda považoval za splnenú podmienku existencie nezákonného rozhodnutia, pokiaľ ide o splnenie ust. § 6 ods. 1 citovaného zákona.

8. Ďalej súd uzavrel, že tak ako ustálená súdna judikatúra postupne dospela k extenzívnemu výkladu vo vzťahu k splneniu druhej z podmienok, t.j. že zákon nevyžaduje, aby právoplatné rozhodnutie o vznesení obvinenia (ako rozhodnutiu, ktorým bola škoda spôsobená) bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom, je rovnako potrebné realizovať obdobným spôsobom rozšírený výklad aj pri posudzovaní tretej podmienky pri týchto prípadoch posudzovaných podľa výsledku trestného stíhania (t.j. podmienky podať proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov). Prvostupňový súd v tejto časti poukázal na svoju viazanosť právnym názorom odvolacieho súdu podľa ust. § 391 ods. 2 CSP a v plnom rozsahu odkázal na argumentáciu

odvolacieho súdu vyjadrenú v bodoch 16. až 22. odôvodnenia zrušujúceho uznesenia Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 2Co 242/2016 zo dňa 30.5.2017.

9. V konaní nebolo sporným, že žalobca si uplatnil predmetný nárok žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku z 13.1.2012, ktorá bola prijatá Ministerstvom spravodlivosti dňa 19.1.2012 a ktorú žalovaný po postúpení od MS SR vybavil zamietavým spôsobom listom z 1.8.2012, čím bola splnená aj štvrtá podmienka.

10. Na margo obrany žalovaného spočívajúcej v poukaze na rozhodnutie tunajšieho súdu sp. zn. 23C/53/2012 (spočívajúceho na rovnakom skutkovom a právnom základe), v ktorom bolo rozhodnuté odlišným spôsobom (zamietnutá žaloba), súd vysvetlil, že mu neprináleží hodnotiť správnosť spomínaného rozhodnutia a posúdiť predmetný nárok podobným spôsobom mu bráni viazanosť právnym názorom odvolacieho súdu.

11. Žalobca bol v predmetnej trestnej veci zastúpený advokátom JUDr. Jánom Kasenčákom na základe udelenej plnej moci zo dňa 26.04.2010, čím na jeho strane vznikli trovy právneho zastúpenia, ktoré podľa ust. § 18 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z. z. je potrebné považovať za škodu, ktorej náhrady sa žalobca domáha. Žalobca v konaní predložil ako dôkaz o tom, že právnenému zástupcovi uhradil trovy právneho zastúpenia príjmový pokladničný doklad č.2/2012 zo dňa 12.1.2012. Súd prvej inštancie preto dospel k záveru, že žalobca v konaní preukázal, že v súvislosti s predmetnou trestnou vecou vyplatením vyúčtovanej odmeny JUDr. Kasenčákovi vo výške 1321,24 € mu vznikla škoda a v ďalšom sa zaoberal posúdením výšky uplatnenej škody z hľadiska preukázania jednotlivých úkonov zastúpenia, ich účelnosti a v neposlednom rade z hľadiska správnosti účtovania trov.

12. Aplikujúc ustanovenia § 12 ods. 3 písm. a), § 13 ods. 2, § 14 ods. 1, 4, § 16 ods. 3 vyhl.č. 655/2004 Z.z. v znení účinnom v čase realizovania jednotlivých úkonov mal za preukázané účelne vynaložené trovy v celkovej výške 506,74 € (identifikované a rozšpecifikované v odseku 60 odôvodnenia napadnutého rozsudku). Súd nepriznal žalobcovi z uplatnených trov trovy ďalšej porady s klientom dňa 4.5.2010, 11.5.2010 a 21.5.2010, z dôvodu nepreukázania týchto porád a nepriznal ani trovy zastúpenia pri úkone zo dňa 26.10.2010 a 3.2.2011, z dôvodu nepreukázania realizácie týchto úkonov.

13. Po citácii ust. § 517 ods. 1 veta prvá, ods. 2 OZ a § 3 ods. 1 nar.vlády SR č. 87/1995 Z.z. súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia vysvetlil svoje úvahy vzťahujúce sa na priznaný úrok z omeškania v podobe zákonného úroku 8,75 % ročne zo sumy 506,74 € od 21.7.2012 do zaplatenia. Zohľadnil pritom, že žalobca si uplatnil žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody podaním zo dňa 13.1.2012, ktoré bolo doručené oprávnenému orgánu dňa 19.1.2012. Pretože 6-mesačná lehota na plnenie uplynula 19.7.2012, žalovaný sa dostal do omeškania od 21.7.2012, od ktorého dňa si žalobca úroky z omeškania uplatňuje dôvodne.

14. Na základe vyššie uvedeného súd zaviazal žalovaného k povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 506,74 € spolu s 8,75 % ročným úrokom z omeškania od 21.7.2012 do zaplatenia, čím vyhovel žalobe v tejto časti a žalobu v jej prevyšujúcej časti zamietol ako nedôvodnú.

15. O trovách konania rozhodol dvoma samostatnými výrokmi (III. a IV). Výrok o trovách konania vedenom pred súdom prvého stupňa oprel o ust. § 255 ods. 2 v spojení s ust. § 256 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP, žalovaného úspech prevyšoval jeho neúspech, preto žalovanému priznal nárok na náhradu trov pomerne (úspech mal žalovaný vo výške 62 % a neúspech vo výške 38 %; t.j. pomer predstavuje ich rozdiel vo výške priznaných 24 %).

16. Osobitným výrokom rozhodol o trovách konania odvolacieho súdu (majúc tým na mysli konanie sp.zn. 2Co242/2016) oprel o ust. § 396 ods. 3 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP s tým, že žalobca ako odvolateľ bol v odvolacom konaní (2Co/242/2016) úspešný v celom rozsahu, preto mu podľa súdu prvej inštancie vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

17. Proti uvedenému rozsudku (proti výrokom I., III. a IV.) podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a písm. h/, pretože súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žiadal, aby odvolací súd žalobu v celom rozsahu zamietol. Odvolaním nebol napadnutý výrok II., ktorým súd žalobu v prevyšujúcej časti zamietol.

18. Žalovaný sa nestotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že uznesenie o vznesení obvinenia voči žalobcovi je nezákonným rozhodnutím. Dôvodil, že toto uznesenie bolo vydané podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku, na ktorý postup sa nevyžaduje istota, ale len odôvodnený záver o spáchaní trestného činu. Po vykonaní ďalších procesných úkonov bola táto vec uznesením Vojenskej obvodnej prokuratúry zo dňa 12.8.2011 postúpená Obvodnému úradu, odboru všeobecnej vnútornej správy v Košiciach, pretože výsledky skráteného vyšetrovania preukázali, že nejde o trestný čin, ale ide o skutok, ktorý by mohol byť priestupkom. Následne rozkazom odboru všeobecnej vnútornej správy Obvodného úradu Košice sp.zn. 2011/08474 zo dňa 14.11.2011 bol žalobca uznaný vinným, za čo mu bola uložená sankcia, a to pokuta vo výške 99 €. Žalovaný opakovane poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR I. ÚS 548/2012-13 zo dňa 7.11.2012, v zmysle ktorého je potrebné posudzovať zákonnosť či nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia vždy aj s ohľadom na okolnosti konkrétneho prípadu. Rovnako poukázal na to, že v rozhodnutí 4 M Cdo 15/2009 je konštatované, že zastavenie trestného stíhania má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť, ale len v prípade, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným. V predmetnej veci však nedošlo k zastaveniu trestného stíhania z daného dôvodu a ani k oslobodeniu spod obžaloby (ale k postúpeniu veci na priestupkové konanie, nakoľko výsledky skráteného vyšetrovania preukázali, že nešlo o trestný čin, ale šlo o skutok, ktorý by mohol byť priestupkom). Zároveň žalovaný zdôraznil, že žalobca bol v čase spáchania skutku policajtom. Ďalej poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 12 Co 142/2014-159, ktorý odkazoval na rozhodnutie Ústavného súdu SR II. ÚS 163/2013-50 vzťahujúce sa na prípad kedy tiež došlo k prekvalifikovaniu prečinu výtržníctva na priestupkové konanie, teda boli ohrozené záujmy spoločnosti, ale intenzita protispoločenského konania bola nižšia, ako sa vyžaduje pri posúdení prečinu.

19. Žalovaný ďalej opakovane namietal, že žalobca nevyužil možnosť použitia opravného prostriedku podľa osobitných právnych predpisov, a to voči uzneseniu o vznesení obvinenia, ani voči rozkazu o uložení sankcie za priestupok tak, ako to vyžaduje § 6 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. Žalovaný sa nestotožnil s názorom prvoinštančného a odvolacieho súdu o potrebe extenzívneho výkladu tohto ustanovenia majúca za to, že súd je viazaný doslovným znením zákonného ustanovenia. Nelogickosť a absurdnosť situácie žalovaný videl v tom, že žalobcovi, ktorý bol právoplatne uznaný za vinného zo spáchania priestupku, bola uložená pokuta vo výške 99€, oproti čomu by mu mala byť vyplatená náhrada škody v 5-násobne väčšej sume, ako uložená pokuta. Odvolateľ opakovane poukázal na právoplatne skončené konanie vedené na Okresnom súde Košice I sp.zn. 23C 53/2012, kde bola požadovaná náhrada škody na rovnakom skutkovom a právnom základe, ale inou osobou, pričom žaloba bola súdom prvej inštancie zamietnutá. V tejto súvislosti poukázal na princíp právneho štátu, a to vytvorenie právnej istoty, že na určitú právne relevantnú otázku sa pri opakovaní v rovnakých podmienkach dáva rovnaká odpoveď.

20. V súvislosti s výškou škody žalovaný namietol priznanie nároku na náhradu škody uvedenej pod bodom 6 v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie, za úkon dňa 8.6.2010, výsluch obvineného M. Miklošoviča spolu v sume 37,27 €, ktorý podľa žalovaného nie je v príčinnej súvislosti so žalobcovou trestnou vecou.

21. Žalobca sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

22. Odvolaním nebol napadnutý II. výrok (ktorým súd žalobu v prevyšujúcej časti zamietol), preto nebol predmetom odvolacieho prieskumu.

23. Žalovaný odvolaním napadol výrok I., ktorým súd žalobe v časti vyhovel a súvisiace výroky III. a IV. o trovách konania, tieto boli predmetom odvolacieho prieskumu.

24. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalovaného ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods.1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP a § 380 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov (§ 365 ods.1 písm. f /, h/ CSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného voči výroku I. nie je možné vyhovieť a pri výrokoch o trovách konania boli splnené podmienky na ich zmenu.

25. Rozsudok súdu prvej inštancie je v napadnutom výroku I., ktorým súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 506,74 EUR spolu s 8,75 % ročným úrokom z omeškania od 21.7.2012 do zaplataenia, vecne správny, preto ho odvolací súd podľa § 387 ods.1 CSP potvrdil. V zmysle ust. § 388 CSP zmenil rozsudok vo výrokoch III. a IV. o trovách konania.

26. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 29. januára 2019 o 09.55 hod. v pojednávacej miestnosti č. dv. 202/II. posch., pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené dňa 22.1.2019 na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach podľa § 219 ods.1, 3 CSP.

27. Žalovaný v odvolaní uplatnil odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP, t.j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

28. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f/ CSP (t.j. súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 191 CSP (do 30.6.2016 s ust. § 132 O.s.p.), a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy len skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo.

29. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývajú z prednesov strán alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 192, § 193 a § 205 CSP (do 30.6.2016 z ust. § 133 až 135 O.s.p.).

30. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP (t.j. rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci) odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť alebo ak použil síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad. Odvolací súd dospel k záveru, že tieto odvolacie dôvody nie sú naplnené.

31. Odvolací súd dospel k záveru, že tieto odvolacie dôvody vo vzťahu k výroku I. nie sú naplnené.

32. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu pre náležité zistenie skutkového stavu, vykonanie ďalších dôkazov nebolo potrebné, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ust. § 191 a § 192 CSP, z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver a nebolo zistené žiadne porušenie procesných práv ani iná vada konania, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, preto odvolací súd rozsudok vo vyhovujúcej časti (výrok I.) ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

33. Správne, podrobné, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody napadnutého rozsudku (vo veci samej, t.j. mimo odôvodnenia trov konania), s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

34. Žalovaný v odvolaní argumentuje skutočnosťami, ktoré uvádzal už v konaní pred súdom prvej inštancie a s ktorými sa súd náležite a správne vysporiadal v odôvodnení preskúmaného rozsudku, preto jeho odvolacie námietky nie sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku a neumožňujú prijať iné závery, ako tie ku ktorým dospel súd prvej inštancie.

35. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku a k odvolacím námietkam žalovaného odvolací súd uvádza nasledovné:

36. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie o tom, že boli splnené všetky zákonom stanovené podmienky na priznanie uplatneného nároku.

37. Nebolo sporné splnenie podmienky podania žiadosti o predbežné prerokovanie nároku. Námietky žalovaného sa v priebehu celého konania (t.j. aj v odvolaní voči preskúmanému rozsudku súdu prvej inštancie) týkali splnenia ostatných troch podmienok, t.j. existencie nezákonného rozhodnutia, jeho zrušenia a podania opravného prostriedku poškodeným (žalobcom).

38. Súd prvej inštancie sa so všetkými námietskami žalovaného vysporiadal, pričom sa dôsledne riadil právnym názorom vysloveným odvolacím súdom v jeho uznesení č.k. 2Co/242/2016 zo dňa 30. mája 2017 a dospel k správne záveru, že žalobca preukázal existenciu nezákonného rozhodnutia, vznik škody (vo výške stanovenej súdom) a príčinnú súvislosť medzi škodou a nezákonným rozhodnutím.

39. Pri posúdení existencie nezákonného rozhodnutia a jeho zrušenia pre nezákonnosť sa súd prvej inštancie riadil správny úvahami, že nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením, je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z.z., kde súdna judikatúra systematickým a logickým extenzívnym výkladom dospela k záveru, že v prípadoch zastavení trestného stíhania alebo oslobodenia spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal, a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. V nadväznosti na uvedené správne uzavrel, že obdobným spôsobom sa posudzuje prípad, ak trestná vec bola postúpená na prejednanie inému orgánu, ak k takémuto rozhodnutiu (postúpeniu) došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným. Rozhodujúcim meradlom je tu neskorší výsledok trestného konania. Súd teda správne považoval za splnenú podmienku existencie nezákonného rozhodnutia.

40. Odvolací súd sa s týmito úvahami stotožňuje, neakceptoval preto námietku žalovaného, že uznesenie o vznesení obvinenia v tejto právnej veci nie je možné považovať za nezákonné. Odvolací súd, rovnako ako súd prvej inštancie, poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR 4 Cdo/54/2011 (publikovaný v Zbierke rozhodnutí pod č. 37/2013), v zmysle ktorého z hľadiska uplatnenia práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím podľa § 6 ods. 1 veta prvá zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov má rozhodnutie prokurátora alebo policajta o postúpení veci podľa § 214 ods. 1 Tr. por. inému orgánu, ktorý prejednáva priestupky alebo iné správne delikty, alebo ktorý vykonáva disciplinárne konanie, rovnaké dôsledky ako zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia pre nezákonnosť príslušným orgánom. Najvyšší súd SR v ňom vychádzal z úvahy, že základným predpokladom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím v zmysle § 6 ods. 1 veta prvá zákona č. 514/2003 Z.z. je zrušenie alebo zmena nezákonného právoplatného rozhodnutia, ktorým bola spôsobená škoda. Mal za to, že pre správnu interpretáciu tohto ustanovenia nestačí vychádzať len z jeho doslovného znenia, ale je nevyhnutné uplatniť aj výklad systematický a teleologický. Z hľadiska systematického výkladu, objasňujúceho obsah právnej normy vo vzájomných súvislostiach s inými právnymi normami možno dospieť k záveru, že pokiaľ ustanovenie § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. je zaradené do štvrtej časti, označenej ako spoločné ustanovenia, prichádza do úvahy jeho praktické uplatnenie aj v prípade zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, ktorej podmienky upravuje § 6 tohto zákona. Z hľadiska výkladu teleologického, vychádzajúceho zo zmyslu a účelu právneho predpisu, nemožno lipnúť na formálnom zrušení rozhodnutia (označovaného poškodeným za nezákonné), ale je potrebné splnenie tejto podmienky vykladať extenzívne. Za ústavne konformný treba preto považovať výklad, podľa ktorého v prípade posudzovania zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, postúpenie veci inému orgánu, ak k takémuto rozhodnutiu došlo, pretože sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, má rovnaké dôsledky, ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Právoplatnosťou rozhodnutia o postúpení veci inému orgánu totiž trestné konanie končí a zanikajú účinky rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia; zrušenie takéhoto rozhodnutia sa zároveň z tohto dôvodu stáva bezpredmetným (nadbytočným). Postúpenie veci inému orgánu z dôvodu, že výsledky trestného konania ukazujú, že nejde o trestný čin zároveň znamená, že podozrenie zo spáchania trestného činu sa nepotvrdilo a vyšla tak najavo nezákonnosť rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia. Aj na prípad, keď došlo k postúpeniu veci inému orgánu z dôvodu, že nebol naplnený predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným je potrebné podľa Najvyššieho súdu

SR aplikovať závery prijaté ustálenou judikatúrou Najvyššieho súdu SR (sp.zn. 1 Cdo 64/2008, 4 Cdo 183/2009 a 4 MCdo 15/2009).

41. Rozhodnutie R 37/2013 spolu s ďalším rozhodnutím R 37/2014, podľa ktorého „zmyslu a účelu § 6 ods. 1 veta prvá zákona 514/2003 Z.z. zodpovedá interpretácia tohto ustanovenia, v zmysle ktorej rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a o vznesení obvinenia, má tiež rozhodnutie o zastavení trestného stíhania vydané z dôvodu, že sa nepotvrdil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným“ naznačili smer, akým sa vydáva najvyšší súd berúc do úvahy veľmi dôležitú okolnosť, že zákon 514/2003 Z. z. je vo vzťahu k Občianskemu zákonníku špeciálnym predpisom, upravujúcim zodpovednosť štátu, no právo na náhradu škody za nezákonné rozhodnutia a nesprávny úradný postup je i základným právom podľa Ústavy SR, zaručeným článkom 46 ústavy. To znamená, že súdy sú povinné dbať, aby sa tomuto právu naozaj dostala ochrana a pri pochybnostiach sa skôr priklonili k záveru, že zodpovednosť štátu daná je.

42. Aj aktuálne rozhodnutia Najvyššieho súdu SR vychádzajú z uvedenej úvahy, že nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré sa neskončilo právoplatným odsúdením, judikatúra súdov považuje za špecifický prípad zodpovednosti štátu za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z.z., a to ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rovnaké dôsledky ako zrušenie nezákonného uznesenia o začatí trestného stíhania a o vznesení obvinenia, má tiež rozhodnutia o zastavení trestného stíhania vydané z dôvodu, že sa nepotvrdil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, t.j., že skutok, pre ktoré bolo vznesené obvinenie sa nestal; že skutok nie je trestným činom; resp., že skutok nespáchal obvinený (rozsudok NS SR 1Cdo/167/2016). Podľa odvolacieho súdu uvedené závery je potrebné aplikovať aj na prípad postúpenia veci na prejednanie inému orgánu.

43. V zmysle § 214 ods. 1 Tr. por. k skutok nenapĺňa znaky trestného činu, avšak napĺňa znaky priestupku, iného správneho deliktu alebo disciplinárneho previnenia, prokurátor vec postúpi inému orgánu na prejednanie. Podľa tohto ustanovenia prokurátor alebo policajt postúpi vec inému orgánu, ak výsledky vyšetrovania alebo skráteného vyšetrovania preukazujú, že nejde o trestný čin, ale ide o skutok, ktorý by mohol byť priestupkom alebo iným správnym deliktom alebo by mohol byť prejednaný v disciplinárnom konaní.

44. Postúpenie veci inému orgánu podľa § 214 ods. 1 Tr. por. vždy predpokladá, že vec je náležite objasnená z toho hľadiska, že nejde o žiadny trestný čin, ale, že skutok obvineného môže byť priestupkom. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že aj takéto rozhodnutie o postúpení veci má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť, pretože výsledky vyšetrovania preukázali, že nešlo o trestný čin, t.j. nepotvrdil sa predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným (obdobne ako je to pri zastavení trestného stíhania alebo pri oslobodení spod obžaloby).

45. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že rozhodujúcim pre posúdenie zodpovednosti štátu za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. je to, že trestné stíhanie neskončilo právoplatným odsúdením, čo je splnené aj v prípade postúpenia veci priestupkovému orgánu. Aj v takomto prípade teda možno dospieť k jednoznačnému záveru, že došlo k zásahu do základných práv jednotlivca nezákonným rozhodnutím.

46. Na uvedených záveroch nič nemení ani poukaz žalovaného na tú skutočnosť, že žalobca bol právoplatne uznaný za vinného zo spáchania priestupku, za ktorý mu bola uložená pokuta vo výške 99 €, nakoľko ani táto okolnosť (t.j. spáchanie priestupku nič nemení na závere, že nebolo preukázanie spáchanie trestného činu, pre ktoré bolo začaté trestné stíhanie) žalobcom. Rovnako nie je spôsobilé spochybniť vyššie uvedené závery ani porovnanie výšky uloženej poriadkovej pokuty a výšky náhrady škody uplatnenej žalobcom v tomto konaní.

47. K poukazu žalovaného na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 12Co/142/2014 zo dňa 25.8.2015, odvolací súd uvádza, že odlišnými závermi tohto rozhodnutia nie je viazaný. Ak odvolateľ poukazoval na rozhodnutie Ústavného súdu SR II. ÚS 163/2013-50, odvolací súd má za to, že v danom rozhodnutí Ústavný súd SR nedospel jednoznačne k odlišnému záveru. Zároveň odvolací súd zdôrazňuje, že pokiaľ by rozhodnutie ústavného súdu malo smerovať k zásadnej revízii ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu SR k vyššie uvedeným otázkam, muselo by sa s ňou adekvátne vysporiadať, k čomu ale v uznesení II. ÚS 163/2013-50 nedošlo (nakoľko predmetom posúdenia bola

najmä otázka premlčania). Ústavný súd síce na jednom mieste konštatoval, že dotknutá judikatúra NS SR neprešla testom ústavnosti, avšak ani v danom náleze takýto test nevykonával (najmä preto, že predmetná úvaha predstavuje len „vedľajšiu“ úvahu ústavného súdu prioritne sa venujúceho otázke premlčania).

48. Súd prvej inštancie sa správne vysporiadal aj s tou skutočnosťou (ktorá nebola v konaní sporná), že žalobca nevyužil možnosť opravných prostriedkov podľa osobitných právnych predpisov (voči uzneseníu o vznesení obvinenia ani rozkazu o uložení sankcie za priestupok). Vo vzťahu k námietke odvolateľa k výkladu § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. tak, ako ho realizoval súd prvej inštancie, odvolací súd poukazuje na to, že prvoinštančný súd správne vychádzal zo zásady jeho viazanosti právnym názorom odvolacieho súdu vysloveným v skoršom zrušujúcom rozhodnutí. Súd prvej inštancie preto správne bral zreteľ na argumentáciu odvolacieho súdu vyjadrenú v bodoch 16 až 22 odôvodnenia zrušujúceho uznesenia (sp.zn. 2Co242/2017), na ktorú v plnom rozsahu odkázal.

49. Odvolací súd pri posúdení tejto otázky zotrváva na názore vyslovenom v uznesení sp.zn. 2Co242/2017.

50. Podľa § 6 ods.1 zák. č. 514/2003 Z.z. ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

51. Podľa § 6 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. právo podľa ods.1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

52. Za podstatné odvolací súd považuje posúdenie otázky či splnenie podmienky uvedenej v § 6 ods.2 je nevyhnutné vo všetkých prípadoch, teda či sa táto požiadavka vzťahuje aj na prípady, pri ktorých je rozhodujúcim meradlom neskorší výsledok trestného konania (ak došlo k zastaveniu trestného stíhania, k oslobodeniu spod obžaloby, alebo k postúpeniu veci inému orgánu, pri ktorých treba vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté).

53. Vo všeobecnosti platí, že výklad práva je proces, v ktorom sa objasňujú jednotlivé normatívne slová a vety ako nositelia určitého normatívneho významu a obsahu, že niečo je dovolené, prikázané alebo zakázané. Slovom, výkladom práva chápeme objasnenie významu právnych noriem (Jozef Prusák: „Teória práva“, vydavateľské oddelenie PF UK, Bratislava 1999, str. 296). Všeobecný súd si metódy výkladu určuje sám. Pri výklade právnej normy je ale limitovaný ústavou. Je predovšetkým povinný zohľadňovať doslovný výklad, resp. použitie jazykového výkladu, ale aj také metódy výkladu, ktoré objasnia účel a zmysel interpretovanej právnej normy, predovšetkým logický a systematický výklad. Z toho vyplýva, že súd je síce viazaný doslovným znením zákona, ale v prípade, že by tento prístup nepostačoval, musí súd pristúpiť k použitiu aj ďalších výkladových metód. V procese interpretácie právnej normy sa súd niekedy nielen môže, ale aj musí odchýliť od doslovného znenia použitej právnej normy, predovšetkým vtedy, ak to vyžaduje účel zákona alebo správne použitý systematický výklad, ktorý umožňuje vnímať vykladanú právnu normu v systémových súvislostiach. Takýto prístup všeobecného súdu však musí byť podložený racionálnou a celistvou argumentáciou, ktorá nielen vylúči ľubovôľu vo výklade, ale súčasne zabezpečí aj účel a zmysel použitej právnej normy so zreteľom na jej umiestnenie v určitom systéme alebo subsystéme právnych noriem tvoriacich právne inštitúcie. Výkladom nemožno dať normatívnym slovám a vetám iný obsah než tieto v skutočnosti majú alebo nahradiť ich obsah iným obsahom (rozsudok. NS SR 5Cdo171/2009).

54. Odvolací súd vychádza z úvahy, že súd nie je absolútne viazaný doslovným znením zákonného ustanovenia, ale môže a musí sa od neho odchýliť v prípade, ak to vyžaduje história jeho vzniku, systematická súvislosť alebo niektorý z princípov, ktoré majú svoj základ v ústavne konformnom právnom poriadku ako celku. Zohľadnil pritom závery Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci III. ÚS 341/07, v zmysle ktorých „Súd môže, ba dokonca sa musí od doslovného znenia právneho textu odchýliť v prípade, keď to zo závažných dôvodov vyžaduje účel zákona, systematická súvislosť alebo požiadavka ústavne súladného výkladu zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov

(čl. 152 ods.4 Ústavy Slovenskej republiky). V takýchto prípadoch sa musí zároveň vyvarovať svojvôle (arbitrárnosti) a svoju interpretáciu právnej normy musí založiť na racionálnej argumentácii.“

55. Odvolací súd poukazuje na postupný vývoj judikatúry pri výklade § 6 ods. 1 z.č.514/2003 Z.z., keď pôvodný výklad bol taký, že nezákonnosť rozhodnutia musí byť konštatovaná priamo vo výroku zrušujúceho (zmeňujúceho) rozhodnutia, avšak neskôr súdna prax dospela k výkladu, že je možné vychádzať aj z výsledkov konania (napr. výsledkov trestného konania, tak ako je to vyššie uvedené). V zmysle ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu SR (4M Cdo/15/2009, 4M Cdo/183/2009, 1Cdo/53/1993) a Ústavného súdu SR teda za ústavne konformný treba považovať výklad, podľa ktorého v prípade posudzovania zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, zastavenie trestného stíhania (ak k takémuto rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným) má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť.

56. Uvedené rozhodnutia vychádzajú z úvahy, že ústavnoprávny nárok jednotlivca na náhradu škody v prípade trestného stíhania, ktoré bolo zastavené alebo došlo k oslobodeniu spod obžaloby, či k postúpeniu veci inému orgánu treba hľadať nielen v čl. 46 ods.3 Ústavy SR, ale aj vo všeobecnej rovine, teda v čl. 1 ods.1 tohto Ústavného zákona, t.j. v princípoch materiálneho štátu. Ak má byť štát považovaný za materiálny právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktoré priamo zasiahli do základných práv jednotlivca. Na jednej strane je povinnosťou orgánu činných v trestnom konaní vyšetrovať a stíhať trestnú činnosť, na druhej strane sa štát nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, ak sa ich postup ukáže ako mylný, zasahujúci do ich základných práv. Teda nie je rozhodné, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale rozhodné je to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo.

57. V rámci súvisiacich úvah je žiaduce doplniť, že osoba, proti ktorej je vedené trestné stíhanie, je v porovnaní s orgánmi štátu v značnej nevýhode už len z toho titulu, že štát disponuje na tento účel osobitne zriadeným odborným aparátom s rozsiahlym profesionálnym zázemím. Tiež preto priamo Ústava zaručuje stíhanej osobe právo na právnu pomoc a súčasťou daného základného práva pre prípad pozitívneho výsledku trestného stíhania (z hľadiska stíhanej osoby) je i oprávnenie požadovať náhradu účelne vynaložených nákladov konkrétnej právnej pomoci ako materiálnej ujmy spôsobenej štátom.

58. Na základe uvedených úvah odvolací súd dospel k záveru, že tak ako súdna prax extenzívnym výkladom dospela k záveru, že zrušenie rozhodnutia sa stáva bezpredmetným a nadbytočným v prípadoch, v ktorých rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti splnenia tejto podmienky je neskorší výsledok trestného konania (t.j. v prípadoch, ak došlo k zastaveniu trestného stíhania, k oslobodeniu spod obžaloby, postúpeniu veci inému orgánu z dôvodu, že výsledky trestného konania ukazujú, že nejde o trestný čin), je potrebné realizovať rozšírený výklad aj na posudzovanie splnenia podmienky stanovenej v § 6 ods.2 z.č.514/02003 Z.z. (podmienky podania opravného prostriedku), a preto nie je možné vychádzať z doslovného výkladu ustanovení zákona spôsobom, ako to uskutočnil žalovaný.

59. V prípadoch posudzovania nároku na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením (ako špecifického prípadu zodpovednosti štátu), zohľadniac zmysel a účel zák. č. 514/2003 Z.z., ktorým je ochrana základného práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom v zmysle čl. 46 ods.3 Ústavy SR, je podľa názoru odvolacieho súdu rozhodujúci iba výsledok trestného konania. Preto nie je relevantná ani skutočnosť, či bol alebo nebol podaný opravný prostriedok. Z hľadiska priznania nároku v takom prípade nie je rozhodujúcim to, či poškodená osoba využila alebo nevyužila opravné prostriedky, ale rozhodujúcou skutočnosťou je výsledný efekt, teda to, že nakoniec jeho konanie bolo posúdené ako také, ktoré nenapĺňa znaky trestného činu (resp. k tvrdenému konaniu vôbec nedošlo). Pokiaľ v konečnom dôsledku poškodená osoba nebola uznaná za vinnú zo spáchania trestného činu, objektívna zodpovednosť štátu bez zreteľa na zavinenie je daná. Štát sa jej nemôže zbaviť, a to aj napriek tomu, že orgány činné v trestnom konaní v ničom neporušili zákon, či úradný postup, pretože zodpovednosť štátu v danom prípade nie je založená na subjektívnej vine toho - ktorého článku trestného konania.

60. Odvolací súd dopĺňa, že aj v prípade, ak by nerealizoval vyššie uvedený extenzívny výklad vo vzťahu k podmienke využitia opravného prostriedku, t.j. ak by mal za to, že aj v prípadoch posudzovaných podľa výsledku trestného konania je potrebné splnenie požiadavky využitia opravného prostriedku (ako

nevyhnutného predpokladu pre uplatnenie náhrady škody), všetky uvedené úvahy by bolo jednoznačne potrebné považovať za dôvody osvedčujúce, že sa jedná o prípad hodný osobitného zreteľa, kedy sa splnenie tejto podmienky (podanie opravného prostriedku podľa osobitných predpisov) nevyžaduje (§ 6 ods. 2 veta druhá zákona č. 514/2003 Z.z.).

61. S poukazom na uvedené sa odvolací súd stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca v konaní preukázal vzniknutú škodu a jej príčinnú súvislosť s nezákonným rozhodnutím, pričom boli splnené všetky podmienky na uplatnenie náhrady škody.

62. Súd prvej inštancie sa správne vysporiadal aj s posúdením výšky uplatnenej škody, a to jednak z hľadiska preukázania jednotlivých úkonov zastúpenia, ich účelnosti a z hľadiska správnosti vyúčtovania trov. Svoje závery náležite odôvodnil, t.j. vysvetlil úvahy, ktorými sa riadil, špecifikoval, ktoré úkony považoval za preukázané a účelne vynaložené a rovnako vysvetlil dôvody, pre ktoré trovy za niektoré úkony nepriznal.

63. Odvolací súd sa plne stotožňuje s odôvodnením rozsudku vo vzťahu k výške škody a odkazuje naň.

64. Nebolo možné akceptovať odvolaciu námietku žalovaného k priznaným trovám právneho zastúpenia za úkon dňa 8.6.2010, výsluch obvineného J.. J. (ods. 60 bod 6 rozsudku). Súd prvej inštancie v odôvodnení jasne vysvetlil, prečo sa nestotožnil s názorom žalovaného o nedostatku príčinnej súvislosti s predmetnou vecou a odvolací súd jeho úvahy považuje za správne.

65. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že z hľadiska žalovaným namietaného odvolacieho dôvodu, odvolanie žalovaného voči výroku I. nie je dôvodné a napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 CSP v napadnutom vyhovujúcom výroku potvrdil.

66. Súd prvej inštancie však nerozhodol správne o nároku na náhradu trov konania (na súde prvej inštancie a v skoršom odvolacom konaní), keď rozhodol o týchto trovách oddelene vo výroku III.(trovy prvoinštančného konania) a vo výroku IV.(trovy predchádzajúceho odvolacieho konania 2Co242/2016).

67. Odvolací súd tu poukazuje na to, že trovy odvolacieho konania vedeného na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 2Co242/2016 sa, po tom ako odvolací súd zrušil skorší rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, stali súčasťou trov na súde prvej inštancie. Preto bolo potrebné rozhodnúť o nich (t.j. o trovách celého konania vrátane odvolacieho konania) v jednom výroku, a to podľa výsledku konania na súde prvej inštancie.

68. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd v zmysle ust. § 388 CSP zmenil rozsudok vo výrokoch III. a IV. tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania (prvoinštančného, ktorého súčasťou sa stali aj trovy predchádzajúceho odvolacieho konania) proti žalovanému v rozsahu 24% v zmysle ust. § 255 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 262 ods.1 CSP.

69. O nároku na náhradu trov tohto odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1,2 CSP. Žalovaný bol v odvolacom konaní neúspešný, preto mu nepatrí náhrada trov odvolacieho konania. Takáto náhrada patrí úspešnému žalobcovi, a to v plnom rozsahu.

70. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).